

Cartea Alba

a

“Săndeilor Justiției”

Scrisa foarte serios de un domn numit @ Băscăliosul

Săndei mami lor !

Eseu cu o doamna oarba, violata de 20 de ani

Nota biografică: Mihaela Rodica Stănoiu (n. 10 mai 1939, Nucet, Dâmbovița) a fost senator în legislatura 1996-2000, aleasa în județul Olt pe listele partidului PDSR, ministru al justiției între 2000-2004 în cabinetul Năstase. Pe 10 martie 2004 a fost nevoită să demisioneze din funcția de ministru, în urma unor acuzații de corupție. La alegerile legislative din 2004 a fost aleasă senator de Olt, din partea PSD.

Este căsătorită cu Șerban Viorel Stănoiu, desemnat de Ion Iliescu judecător la Curtea Constituțională, din partea Președinției României, cu mandat din 2001 până în 2007. A făcut politică din anul 1963 până în 1987, colaborând activ cu fosta securitate, semnând note informative sub pseudonimul **SANDA**.

1. Rodica-„Sanda”-Stănoiu, muma pădurii de Săndei din ICCJ și CSM.

Descendenții Rodicăi-„Sanda”-Stănoiu din ICCJ și CSM s-au înmulțit ca iepurii în perpetuum mobile, în scop de perpetuare explozivă a specialei rase de alergători din fața prevederilor articolului 124, alin (3) din Constituția actuală- („Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”). Acest articol a fost ras ca morcovul-fără niciun morcov!- prin procesare moralistă, până l-au făcut praf, mai ușor de mestecat și digerat : „Judecătorii sunt atât de independenți încât se supun ocolului moralist al legii” și principiului „separației, fără echilibru”. Șefii de Ocol au fost creați simultan cu pădurea de Săndei, după tentanța primei teze din alin. 2 al aceluiași articol pândit iepurește: „Justiția este unică” între puterile statului.

Muma pădurii de Săndei a fost mai întâi bine implementată de „Asociația vânătorului și pescarului amator, respectiv sărac/cinstit”. Noi, cei de pe margine, am avut doar rolul hăitașilor în pădurea adormită, complici ai preamării colecției asociației cu puzderia lor de exemplare făcute grămadă. Năstase și Iliescu au cucerit-o de la început pe coana ministreasă a justiției prin înseminare artificială. N-aveau alt scop în minte decât s-o învețe înmulțirea prin înzecire explozivă a componenței ICCJ și CSM, cu materie de natură incestuoasă, ignorând orice măsură anticoncepțională. Metoda de lucru pentru viitorul garantat prin ICCJ și CSM : „Vrei, nu vrei, să facem doar Săndei!”

2. Începutul sfârșitului garantat, săpat, însămânțat și ... vedeți ce-a ieșit!

După revenirea la putere, în decembrie 2000, pesediștii erau încă marcați de condamnarea lui Miron Cosma (1999), după ce s-au zbatut zadarnic, inclusiv în postură de martori-garanți. Erau hotărâți să prevină astfel de glume și au trecut la aplicarea principiului „cui pe cui se scoate”, cu grijă, pe etape eşalonate și pe îndelete:

a) Au început cu fecundarea materialului săditor în vederea populării pădurii cu Săndeii. I-au trimis la înaintare permanentă pe primii... permatozoizi cu funcția de bază „judecător la ICCJ” pentru câte un mandat de 6 ani. Această durată este bătută în cuie de legea în vigoare la momentul numirii. (*) (voi pune asterisc la aspectele de urmărit cu atenție și de reținut)

b) Înlăturarea limitei de 6 ani a mandatului de judecător în Instanța Supremă a fost urmărită ca un scop în sine, pentru a-și asigura permanența în funcție a Săndeilor din ICCJ+CSM. Posibila alternanță la putere și apariția unui președinte ca Traian Băsescu erau posibile bețe în roatele unse: refuzul unui președinte incomod de a emite decrete prezidențiale pt. reînvestire în ICCJ (după expirarea mandatului Săndeilor) și mai ales pericolul de modificare în timp a legii CSM încât să le afecteze Săndeilor continuitatea și puterea de influență. Pe scurt, pesediștii au urmărit crearea mandatului de judecător la ICCJ „pe viață” (*)

c) Continuitatea Săndeilor din CSM, prin conservarea puterii lor de decizie și de influență, a fost urmărită și atinsă prin 2 componente:

- teoretică (pregătită tot prin revizuirea Constituției, cu elemente propice și imposibil de schimbat prin lege, ci doar printr-o nouă revizuire).
- faptică, în intervalul 2001-2004, cu săpat și însămânțat, adică prin: înseminarea cu material săditor de Săndei, prioritate de stânga la (re)investirea în funcția de judecător ICCJ, mai ales DUPĂ revizuirea Constituției (*) și prin refuzul de a-i reinvesti pe cei dotați cu materie străină de cauza mumei săndeilor -după ce le expirau mandatele inițiale de 6 ani (*), propășirea șefilor de Ocol garantați, Popa N și L. Bărbulescu, prin promovare subită și pregătirea alegerilor pentru CSM de la sfârșitul anului 2004.

3. Primii trei, Doamne, și toți trei... permatozoizi!

Primul promovat de Iliescu în funcția de judecător la instanța supremă (CSJ), imediat după revenirea la Cotroceni, prin Decret nr. 12 din 13.01.2001 (M Of. 41/23.01.2001), pe frigul ăla, a fost **Floooriiiiin Costiniu**, iar cu următorul decret iliescian tot de numire la CSJ – nr. 455 din 26.06.2001 M Of. 355 din 02.07.2001 (*) – și cu bătaie lungă pentru CSM, **Lidia Bărbulescu și Anton Pandrea** (în același lot cu drăguțul Gherguț, avocatul poporului pesedist Paul Mitroi și promițătoarea Ecaterina Vorobciuc).

Repet, toți au fost numiți în funcția de judecător CSJ pentru câte un mandat de 6 ani. (*)

După nici doi ani de încălzire, fără să fi fost adusă dintr-o curte de apel, ci de la Tribunalul Olt, coana Bărbulescu e săltată în regim de urgență pe funcția de conducere: vicepreședinte CSJ , prin Decret 115 din 11.03.2003 (M Of. 214 din 01.04.2003).(*)

4. Condițiile legii – din momentul numirii- pentru susnumiții primitori ai mandatelor de șase ani judecători la CSJ și în cele de conducere- „înainte de era noastră”- adică înainte de revizuirea intrată în vigoare la 29.10.2003.

a) Constituția din 1991, art 124 „Statutul judecătorilor”, alin 1:

„Judecătorii numiți de președintele României sunt inamovibili, potrivit legii. Președintele ca și ceilalți judecători ai Curții Supreme de Justiție sunt numiți pentru o perioadă de 6 ani. Ei pot fi reînvestiți în funcție. Promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor pot fi dispuse numai de Consiliul Superior al Magistraturii, în condițiile legii.”

b) Legea CSJ nr. 56/1993, art. 12 :

“Președintele, vicepreședintele, președinții de secții și ceilalți judecători ai Curții Supreme de Justiție sunt numiți prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, făcută la recomandarea ministrului justiției, pe o perioadă de 6 ani.

În cazul în care mandatul președintelui, al vicepreședintelui, al președintelui de secție sau al unui judecător al Curții Supreme de Justiție a încetat înainte de expirarea duratei pentru care acesta a fost numit, în funcția respectivă va fi numită, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege, o altă persoană. Mandatul președintelui, al vicepreședintelui, al președintelui de secție sau al judecătorului astfel numit încetează la expirarea duratei mandatului pe care l-a avut predecesorul pe care l-a înlocuit.”

4-bis. Care sunt deosebirile dintre numirile „**înainte de era noastră**” și cele din „**era noastră**” pentru funcțiile de judecător ICCJ și, respectiv, cele de conducere la ICCJ?

Voi răspunde în capitoul următor 2- „Săndei mamii lor!!”-, dar, înainte de asta vă solicit atenția cu următoarele:

a) Mențiuni :

- Articolul menționat a căpătat nr. 12 după modificare-renumerotare în 1999 (anterior a avut nr. 13, apar decrete cu acest temei legal) și s-a aflat în vigoare până la 29. sept. 2004, când a fost abrogat, odată cu intrarea în vigoare a legii 303/2004 (statutul judec.+ proc.).
- Principiul numirii unui înlocuitor doar pentru diferența de mandat neefectuată de primul numit este similar cu cel întâlnit la judecătorii CC, când , de ex, un prim titular al unui mandat de 9 ani efectuează doar 4 ani, iar înlocuitorul este numit pentru restul de 5 ani.
- După cum se poate observa, la expirarea vreunui astfel de mandat, CC constată această situație de fapt și anunță instituția în drept să adopte o nouă numire.

b) Întrebare încuietoare:

- Ce ați spune despre CC și despre judecătorii CC cărora le-au expirat mandatele sau diferența până la limita de 9 ani, dacă se vor face că plouă când expirații continuă să rămână cloșcă pe mandat sau fac urât când li se atrage atenția că se află în afara obiectului muncii?

c) Întrebare descuietoare:

- Ce credeți că se va întâmplă dacă guvernanții și parlamentarii, după expirarea mandatului legislativ, refuză să stabilească data desfășurării noilor alegeri parlamentare, refuză să le organizeze și rămân pe loc repaos încă vreo 2-3 ani ?

(Nu-i așa că numai lui Traian Băsescu i-ar fi imposibil să-și permită un asemenea risc, fiindcă sări to(n)ți să urle că a călcat-o recidivește pe biata Constituție?)

Bi-răspuns a+b: Depinde cine este dispus să susțină ceea ce cred eu despre aceeași situație protejată și practică la nivelul Săndeilor din ICCJ și CSM.

5. Casta Săndeilor Magistrali și centura lor de castitate.

Viziunea pesediștilor, cu bătaia lungă declanșată în perioada 2001-2004, a urmărit cu prioritate marea aglomerare a ICCJ cu Săndei și asigurarea condițiilor de perpetuare a unui simulacru judiciar, odată cu alegerea „noului” CSM din decembrie 2004. Permanența visată urma să fie perfectată cu CSM-ul „reformată” prin cât mai mulți Săndei componenți, dar mai avea de parcurs câteva etape premergătoare, de natură strict legislativă: revizuirea constituției pentru asigurarea numirilor în funcția de judecător ICCJ „**pe viață**”, înțepenirea în textele constituției a unor pârghii procedurale de funcționare a CSM, adoptarea legilor organice 303, 304 și 317 (toate din 2004, bine încropite în scopul stăpânirii permanenței, cu câteva excepții).

Aceste ultime legi organice au devinit în mare parte inutile, întrucât au apărut câteva conjuncturi surprinzător de nefavorabile Săndeilor, încât au optat pentru soluția salvatoare de a evita sistematic respectarea și aplicarea lor, printr-un tupeu greu de conceput. Din aceste motive (voi demonstra punctual) **Casta Săndeilor Magistrali** și centura lor de castitate se regăsesc, până la identificare, în întregirea familiei din ICCJ și CSM, mai ales datorită elementelor comune ale permozoizilor de natură incestuoasă: **Bărbulescu** și **Pandrea**, săltați pesedește într-o veselie... ca **Popa**.

Centura de castitate este propriul lor cerc vicios, creat cu perseverență de paternitatea, maternitatea și **fraternitatea Săndeilor**. Din spatele acestui sistem de autoprotecție, de la CSM, ne putem aștepta la orice interpretări abuzive ale constituției și legilor organice incidente, până la... nerecunoașterea lor. Abuzul de putere face parte integrantă din puterea de exprimare a Săndeilor, printr-o atitudine batjocoritoare la adresa celor cu alte așteptări și pretenții.

Răspunsul amânat la întrebarea de la pct. **4bis** (din episodul anterior) va apărea în mai multe modalități și situații pe parcursul postărilor, tocmai pentru că reflectarea atitudinii Săndeilor din ICCJ +CSM și a legalității mandatelor lor aiuritoare reprezintă de fapt motivele principale ale acestei expunerii.

Pe scurt și până la situațiile concrete imediat următoare, pot spune că deosebirile dintre numirile „**înainte de era noastră**” și cele din „**era noastră**” pentru funcțiile de judecător ICCJ (idem la cele de conducere) sunt date de temeiul legal din momentul emiterii actului de investire în funcție, inclusiv privind resticțiile impuse de lege: durata mandatului și alte limite ale inamovibilității, sub imperiul aceleiași legi în vigoare la momentul numirii.

6. Lidia Bărbulescu, mandat de judecător-impostor în funcția de conducere a ICCJ.

Vă propun un mic exercițiu real de încălzire în pădurea de Săndei, începând cu arborele genealogic al mandatului de vicepreședinte al ICCJ.

6.1 Se pune problema următoare: Când Lidia Bărbulescu a fost numită prin decret-actul de investire în funcția vicepreședinte al Instanței Supreme de la 01.04.2003, a început un mandat nou de 6 ani sau a avut exercitat această funcție doar pentru o diferență neefectuată de un predecesor care și-a întrerupt mandatul ?

În acest caz nu-i necesar să verificăm din urmă (din 1990 încoace) mandatele întregi ci este suficient să vedem doar cine a fost primul vicepreședinte CSJ numit după anul 1997. Prin legea nr. 79 din 12.07.1997 (M Of. 267 din 17.07.1997) a fost modificată și completată Legea CSJ nr 56/1993 astfel încât s-a introdus pentru prima dată art 12 așa cum l-am prezentat în capitolul precedent (cu nr. inițial 13; mai exact, ulterior a fost abrogat un articol mai mic decât 13, iar după renumerotare -M Of nr. 56 din 8.02.1999- toate articolele mai mari au primit câte un număr nou, mai mic cu o unitate)

Cu alte cuvinte, după 17 iulie 1997, acest nou text din legea CSJ a devenit temeiul legal obligatoriu pentru orice numire în funcție la CSJ- după proxima vacantare a postului, indiferent când intervenea - astfel că prima persoană investită ulterior în funcția de vicepreședinte primea un mandat nou prin efectul noului text (oricum fără efect asupra mandatelor începute anterior, dar cu atât mai puțin nu putea fi numit ca înlocuitor al unui alt titular de mandat, început anterior, din moment ce o astfel de regulă lipsea cu desăvârșire). Repet acest principiu intrat în vigoare din 1997: mandatul e fixat în cap și coadă, iar eventualul înlocuitor exercită funcția doar pentru diferența neefectuată. (la fel ca în cazul judecătorilor CC, pe principiul rotației).

6.2 Unde nu-i cap, e vai de coada mandatului!

Primul vicepreședinte CSJ numit după 1997, în temeiul art. 13 acestui articol de lege a fost judecătorul Paul Florea prin Decret nr. 465 din 22.12.1998 (M Of. 505 din 29.12.1998). După data publicării actului de numire în funcție și legea în vigoare la momentul investirii avem capetele bătute în cuie -de la „a” la „z”- indiferent câte persoane ar exercita funcția pe același mandat de 6 ani (atât timp cât se aplică aceeași lege aflată în vigoare din momentul primei numiri).

Între a și z , pe același mandat, au intervenit două numiri de înlocuitori- Ruxandra Neagu și Lidia Bărbulescu- deoarece judecătorul CSJ Paul Florea nu și-a dus mandatul până la capăt, fiindcă a fost numit președintele CSJ prin Decret. 142 din 27.04.2000 (M Of. 191 din 04.06.2000).

a) Start mandat vice: 29.12.1998.

m) Primul înlocuitor vice : Neagu Ruxandra, numită vice prin Decret 215 din 01.06.2000 (M Of. 250 din 06.06.2000)

n) Al doilea înlocuitor vice : Bărbulescu Lidia, Decret nr. 115 din 11.03.2003 (M Of. 214 din 01.04.2003)

z) Final mandat vice: 29.12.2004.

6.3 Concluzia din coadă:

Conform legii în vigoare la momentul numirii, Lidia Bărbulescu a fost investită prin decret să exercite funcția de vicepreședinte pentru diferența neefectuată din acest mandat: 1 an și 9 luni, numai până la 29.12. 2004 când a expirat mandatul de 6 ani început de judecătorul Paul Florea. Cine stă cloșcă peste momentul expirării mandatului limitat este un judecător vicepreședinte-impostor.

Acesta a fost doar un mic exemplu și deja m-am încălzit.

Cum se apără vicepreședintele-impostor în această situație?

Incredibil, cu ce tupeu! Mi-am propus să nu vă stârnesc enervarea acum. O las mai la coadă, dar între timp va mai apărea maniera asta de apărare... de stă mâța-n coadă.

Unde se mai află acum coada mandatului început de Paul Florea la 29.12.1998, cu peste 11 ani în urmă, din moment ce din capul Lidiei

Bărbulescu, de la data investirii ca vicepreședinte în Ziua Păcălelii Săndeilor-01.04.2003- nici cu mandatul ei forțat de 6 ani prin autoservirea impostirii nu a înțeles că a venit de mult timpul să nu mai stea cu coada sus ? Prin autoservirea imposturii a depășit din inerție și limita burtometrică din 1.04.2009. Ar fi în stare să susțină că s-a suspendat 1 an din funcția de vicepreședinte, cât a fost președinte CSM, de parcă asta ar avea vreo legătură cu mandatul de 6 ani bătuți în cuie, indiferent cine și cum se perindă, inclusiv cu delegație sau interimat..

Noroc că Prostănacul n-a fost suspendat din funcția de președinte al senatului, că s-ar inspira de la Lidia Bărbulescu și ar pretinde, după alegerile legislative din 2012, să-și prelungească mandatul cu perioada de timp pierdută prin suspendare.

Vicepreședintele ICCJ Lidia Bărbulescu (distinct de delegarea actuală ca președinte) are alte pretexte de invocat în apărarea tupeului ei, dar cu totul alte motive de a se învârti în jurul cozii... la ICCJ și CSM. Acesta e un titlu de exemplu și doar unul din mandatele ei de judecător-impostor. De-a fi numai atât, Săndei ar sări în sus de bucurie. De mama lor, numai de bine!

Motto: „Moottoo! Stimați Săndei numiți și făcuți judecători renumiți la ICCJ și CSM. Cine are act legal de investire în funcție, să iasă în față! Cine crede că are act legal de investire în funcție, să iasă prin spate!”

7. Din 110 mandate de judecători, aflați în prezent în funcție la ICCJ, nici măcar 20 nu întrunesc condițiile de legalitate impuse în primul rând de constituție. Din acest pol incomplet, 13 sunt deja pe cale de expirare până la sfârșitul anului.

Traian Băsescu are posibilitatea să invoce la CC nelegitimitatea a peste 90 de judecători din instanța ICCJ cu mandate expirate, menținute cu încălcarea mai multor prevederi ale constituției sau contrare condițiilor impuse de legile organice incidente.

Conflictele juridice de natură constituțională de sesizat sunt mai întâi între CSM-Președinție și între CSM-Senat, întrucât CSM doarme, refuză să îndeplinească o serie de acte care intră în obligațiile sale, împiedică cele două instituții să-și îndeplinească atribuțiile constituționale, iar din 2005 încoace se substituie președintelui României, prin emiterea de hotărâri- panaceu de inamovibilitate- în locul decretului de aplicare a prevederilor art. 125 alin 1: „**Judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, în condițiile legii.**” După Casta Săndeilor Magistrali, „în condițiile legii” înseamnă: „Liniște, nu ne deranjați! Care lege? Legea suntem noi.” De fapt, întrebarea „care lege?” chiar le produce grețuri, fiindcă de cele mai multe ori ar prefera să rămână ca Moottoo în păpușoi.

8. Prima generație de expirați-neinspirați: judecători numiți pe 6 ani la CSJ în perioada mai 1999-iunie 2002, aflați în funcție până în prezent.(numiți înainte de revizuirea din 2003, în temeiul art 12 din legea CSJ nr. 56/1993). Grupez decretetele pe ani, cu o scriere mai sumară a datelor, astfel:

anul: D(decret)număr* nr. M-Of./ziua.luna.

a) Epoca mandatului Constantinescu

- **1999:** D163*216/17.mai- **1.** Toader Camelia.
- **2000:** D83*144/04.apr, D342*399/25.aug, D 383*499/11.oct, D569*641/08.dec, D599*686/21.dec. - **2.** Popescu Veronica-Carmen, **3.** Popescu Zenovia Mariana, **4.** Cârcei Elena, **5.** Pașca Camenița Victor-Vicențiu, **6.** Motea Aurelia, **7.** Dascălu Ana, **8.** Olaru Maura, **9.** Albu Emanuel

b) Epoca mandatului Iliescu 2001-2004.

- **2001:** D12*41/23.ian, D455*355/02.iul, D710*605/26.sep, D869*730/15.nov - **10.** Florin Costiniu, **11.** Bărbulescu Lidia, **12.** Pandrea Anton, **13.** Rădulescu Veronica, **14.** Bordea Adrian, **15.** Ghiciu Pașcu.
- **2002:** D3*15/14.ian, D223*222/02.apr, D515*407/12.iun, **16.** Jîjîie Corina Michaela, **17.** Cornoiu Dănuț, **18.** Gherasim Traian, **19.** Luzescu Cristina.

§ Nota 1. Ura, trăiască impostura! Acești 19 judecători-impostori au mandatele expirate (eșalonat) încă din intervalul preistoric: mai 2005-iunie 2008. Le-au prelungit cu câte 2 până la 5 ani, prin abuzul, complicitatea și adormirea CSM. Dormind iepurește au obținut mandate superlungi de 7 -11 ani, în loc de 6 cât prevăd constituția din 1991 și legile în vigoare la momentul investirii în funcție, precum și constituția actuală, revizuită în 2003. (arăt acușica unde scrie așa ceva și unde-i buba).

Având în vedere că cei doi expirați în ordine, de la pozițiile 11 și 12 -Lidia Bărbulescu și Anton Pandrea- au fost și mai sunt membri ai CSM taman din perioada expirării propriilor mandate, alături de celelalte, putem să afirmăm că ei lucrează după constituția osoasă a ciolanului "Prin noi înșine!".

Propun inițiativa legislativă pentru menținerea de neatins a tuturor legilor existente și schimbarea numai a atitudinii față de acestea, la fel ca acești Săndei-impostori de toată isprava, astfel încât guvernării, parlamentarii, membrii CC, președintele României și oricine mai are mandate cu durată limitată, să-și prelungească șezătoarea-cloșcă pe mandat- tot cu 2-5 ani, măcar să știm cu toții ce înseamnă supremația legii imposturii în statul de drept oricât și oricum.

De asemenea, propun să i se acorde fostului președinte Ion Iliescu premiul de consolare- Cel mai prost inspirat dintre Săndei!- întrucât în 2003, când s-a revizuit constituția și s-a majorat durata mandatului... său prezidențial, de la 4 la 5 ani, n-a avut aceeași insiprație -după legea originală a Săndeilor din ICCJ și CSM- ca să rămână în funcție prezidențială măcar până în decembrie 2005.

9. A doua generație de Săndei expirați: judecători numiți pe 6 ani în Instanța Supremă, în perioada noiembrie 2003-martie 2004, aflați în funcție până în prezent. Numiți după revizuirea din 29.10. 2003, în „era noastră” (după „care lege?”) tot în temeiul art 12 din legea CSJ nr. 56/1993, în vigoare până la 29.09.2004, la fel ca legea 92/1992 (mai menționează în decrete temeiul art. 47 și art 88, cu un conținut general, utilizate și anterior)

- **2003:** D775*827/22.nov- **20.** Belu Magdo Monna-Luisa
- **2004:** D13*39/16.ian, D82*177/02.mar, D148*268/26.mar. **21.** Chioseaua Adriana, **22.** Mihai Maria-Despina, **23.**Pantea Paula, **24.**Popescu Iuliana, **25.**Tarcea Cristina Iulia.

§ Nota 2 : Deocamdată ne oprim la acest sfert academic cu sinoptica și noptica adormiților, să lămurim mai întâi situația acestor două generații de Săndei, cauza, repercusiunile și legăturile subterane. Celelalte au altfel de trăsnași.

10. Întrebare de dor și jale: În interesul **cui** și **de ce** s-au eschivat membrii CSM să intre în legalitate din 2005 încoace prin mandate noi pentru expirați, prin reînvestire în funcția de judecător ICCJ, odată ce nu le era deloc dificil să asigure continuitatea, inclusiv prin menținerea simulacrului de concurs?

10.1. Pentru întărirea relevanței întrebării și răspunsului, ar mai fi de remarcat că Lidia Bărbulescu n-a avut probleme să se autodesemneze candidat propus pentru numire la conducerea ICCJ, cu mult mai simplu i-ar fi fost să facă rost de mandatul de judecător la ICCJ, vorba aia „altă viață!” – „**în condițiile legii**” noi, 303/2004 – prin care Săndei se consideră numiți „pe viață” din 29.09.2004. Abia atunci a intrat în vigoare și a abrogat („care lege?”) taman cele două legi organice care se țineau de ei ca tinicheaua de coadă și acum nu vor să le mai recunoască.

Colac peste pupăză, aceeași lege prevede că toate candidaturile pentru ocuparea posturilor vacante de judecător la ICCJ și funcții conducere (art 52 alin 4) se depun la Consiliul de Conducere al ICCJ unde Bărbuleascu, Pandrea rezolvau... ca Popa mai întâi orice dosare de selectat pentru colegii de suferință a mandatului expirat, ca apoi tot ei, între ei mergeau repejor în CSM să le treacă prin brânza bună în burdufuri de Săndei, oricum și oricâte câte vrei. Și-atunci, repet, „în interesul cui și de ce” au preferat persistența în impostură? Unde ar fi rațiunea sau ipocrizia justificării acestei pasivități, contrare legilor în vigoare și mai ales constituției?

10.2. Răspuns de jale:

N-ar fi prea în bășcălie dacă aș răspunde pe scurt: „Păi, altfel nu mai avea Traian Băsescu motive să sesizeze CC și să vegheze activ la respectarea constituției”. Răspunsul mai cuprinzător : **CSM a refuzat premeditat** să constate încetarea (expirarea) mandatelor- în interesul Lidiei Bărbulescu și al lui Anton Pandrea, prin ei înșiși și casta lor- deoarece, odată cu pierderea funcției de bază (simplu judecător ICCJ) – prin efectul legilor organice în vigoare- (oricât de scurtă ar fi fost perioada de vacantare a postului), **ambii pierdeau alte avantaje și influențe**. Au preferat să riște și să-i lase pe ceilalți **în aceeași postură jalnică judecători-impostori ai ICCJ, fără un nou act de investire în funcția pe care acum o exercită abuziv, în condiții nelegale**, (cu posibile repercusiuni mult mai grave (privind legalitatea completelor de judecată și a hotărârilor pronunțate). Acești doi Săndei născuți prematur în permanența justiției lor au mizat pe sistemul lor de autoprotecție: centura de castitate a Castei Săndeilor Magistrali.

Conflictele cu legea și constituția, însă, constituie chiar motivele președintelui de a sesiza conflictele CSM-Președinție și CSM-Senat (inclusiv între ICCJ și Președinție) astfel:

a) CSM, președ. CSM Florica Bejinariu, Lidia Bărbulescu, Anton Pandrea refuză să-i (și să se) (auto)mazilească din funcțiile de conducere, prin revocare, încălcând prevederile art. XXX din constituție și art. 51, alin 2 litera “a” din Legea 303/2002 :

“Revocarea din funcția de conducere a judecătorilor se dispune de Consiliul Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea adunării generale ori a președintelui instanței, pentru următoarele motive: a) în cazul în care nu mai îndeplinesc una dintre condițiile necesare pentru numirea în funcția de conducere;”

Mențiuni:

- cine pierde **condiția inițială**, care a stat **la baza accederii într-o altă funcție** (cum ar fi cea de conducere, **idem calitatea de membru CSM**), în acest caz **-mandatul de simplu judecător la ICCJ-** pierde obligatoriu și funcțiile care au derivat din aceasta.
- “Președintele instanței” ICCJ e tot culmea interesului în tăcerea refuzului, pentru atragerea instanței în conflict cu președintele României, la fel ca CSM. Moottoo e peste tot și nicăieri. Alături de CSM și prin CSM, se mai refuză organizarea concursurilor de promovare **“în condițiile legii”**, implicit să-i înainteze propunerile președintelui țării, inclusiv pentru funcțiile de conducere, pentru a-și exercita atribuțiile obstructionate în castă și pentru a emite decretele de recunoaștere a inamovibilității... tocmai **“în condițiile legii”** noi și fără restricțiile anterioare.

b) Viața bate filmul mut și rupe ca mandatul de judecător expirat la ICCJ: executabilii sunt chiar călăii, iar călăii nu se lasă executați, fiindcă se cred de neînlocuit și fără ei... n-ar mai avea nici cine să-i execute. Ce mai, blocajul deblocajului materiei... în materie de blocaje! Niște impostori se dau sfinți și ne dau lecții de etica nesimțirii și moralitatea hoției în statul de drept prin supremația fărădelegii Săndeilor! Mama lor, începe să-mi fie mai simpatcă!

“Președintele instanței” ICCJ și expiratul impostor sunt una și aceeași Lidia Bărbulescu, își apără cu dinții și printre dinți această funcție de conducere (fie și cu delegație), dar și celelalte funcții de conducere derivate tot din cea de judecător ICCJ , la fel ca din postura de vicepreședinte-impostor amnezic, cum sunt: consiliul de conducere al ICCJ, conducerea completului de 9 judecători și a secțiilor unite (soluționează cauze determinante pentru funcționarea justiției). La fel expiratul Anton Pandrea, ocupant abuziv și al funcției de conducere ca președinte al secției penale.

Tot în baza condiției de a fi deținătorii legali ai mandatului de judecător ICCJ au fost aleși în 2004 pe cele două locuri cuvenite acestei instanțe, ca membri CSM, condus acum de Floricica Bejinariu, pusă de aceeași lege să se autosesizeze tot când va vorbi Moottoo, la fel cum au procedat toți ceilalți președinți CSM, **aleși de ei, între ei, pentru ei. Asta-i Casta la Săndei!**

Toate funcțiile cad odată cu expirarea mandatului de judecător, deoarece nici menținerea calității de membru CSM nu mai este permisă de legea sa organică, iar locul este preluat ca interimar- art 55 alin 2-de cel plasat pe poziția următoare la alegerile pentru CSM din decembrie 2004. Legea CSM nr. 317/2004, art. 52 alin 1:

“Revocarea din funcția de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii se propune **de președintele sau vicepreședintele** Consiliului ori **de o treime din membri**, în situația în care persoana în cauză **nu mai îndeplinește condițiile legale** pentru a fi membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii...”

Sfânta treime din Casta Săndeilor Magistrali și capii și expirații și aranjații sunt aceiași, prin ei înșiși. Prin tăcere, CSM **refuză să propună Senatului** alți doi membri, în locul interminabililor Bărbulescu și Pandrea (întrerupere, prin revocare, înainte de expirarea mandatului de membru CSM – art 55 alin 1) , pentru a fi “**validați de Senat**” conform atribuțiilor prevăzute la **art. 133 alin 2, litera “a” din constituție**. Săndeii Castei și impostorii nu vor să piardă nici șansa de a se implica vârtos în **alegerile pentru viitorul CSM**.

c) Casta Săndeilor Magistrali sau conducerea ICCJ **n-au niciun motiv întemeiat să refuze constatarea expirării mandatelor de 6 ani**, impuse de constituția din 1991, art 124 alin 1 și de art 12 din legea CSJ nr 56/1993, în vigoare la momentul numirii în funcția de judecător CSJ, fără a mai fi necesar mură-n gură și articolul XXX din actuala constituție, de după revizuire.

11. Săndeii, aveți act legal de investire în funcția de judecător la ICCJ? Ce preferați ? Să vă amintesc bancul cu “Baluba!” sau art. XXX?

Mai bine ambele, simultan. Cu Moottoo trebuie să fim înțelegători, poate iese cu impostura din păpușoi.

Acest articol există în actuala constituție, stă mai în coadă și e **călcăt cu nerușinare**:

Art. 155 alin 5 teza 1, explicit, imperativ și incomod:

„Judecătorii în funcție ai Curții Supreme de Justiție și consilierii de conturi numiți de Parlament își continuă activitatea până la data expirării mandatului pentru care au fost numiți.”

Mama voastră, nu-i constituția!

Nici eu nu cred că ne-am ales un președinte ornamental.

Motto-garanție: Inamovibilitatea este calitatea judecătorilor de a umbla cu ea vopsită, statornic și în siguranță. De ea trag toți și de la ea ni se trag toate, deoarece, în mediul creat și păstorit de CSM, pentru judecătorii ICCJ este cea mai mare garanție că justițiabililor nu li se garantează nimic. Inamovibilitatea a fost concepută din rațiunea constituirii unei garanții a independenței judecătorului și chiar ar putea fi binevenită în acest sens, dar asta se întâmplă numai când ajunge în mâna celui care înțelege că menirea independenței sale constă în **curajul de a se supune numai legii**, fără să se lase influențat sau dominat de ingerințe. Asta presupune ca inamovibilitatea să fie oferită cu discernământ, pentru o șansă rezonabilă, încât să fie primită de cine își propune s-o fructifice cu onestitate și dăruire profesională.

În schimb, când ai scăpat-o în mâinile judecătorilor Săndei de tip mafiot, devine mai periculoasă decât o bombă cu efect garantat: o armă de distrugere în masă. Casta Săndeiilor Magistrali ne arată un drum fără întoarcere. Prin modul cum și-au manifestat și supraîncărcat inamovibilitatea în ultimii ani, deja asistăm la compromiterea ei în cercul vicios al centurii de castitate. Săndei înșiși folosesc abuziv inamovibilitatea, o macină din interior sau nu-i recunosc limitele specifice stabilite de fiecare lege la vremea ei, cu scopul de a crea confuzia unei uniformizări confortabile în aplicarea abuzivă a normelor aflate astăzi în vigoare. Culmea, în același timp, pledează pentru asigurarea inamovibilului viitorului, dar cu pârgii josnice și pripite. În acest mod, s-au grăbit să ne arate că ei nu au urmărit prin inamovibilitate să atingă performanța judecătorului independent ci **independența de Castă intangibilă**.

12. Inamovibilitatea, somnul de veci cu independența (urcată) la cap.

Pe scurt, un judecător dobândește inamovibilitatea numai din momentul numirii prin decretul Președintelui României, nu poate fi mutat, promovat sau deranjat altcumva din locul unde funcționează (inclusiv în funcție de conducere) decât cu consimțământul său, din momentul numirii și până până la pensionare, dar numai dacă -prin constituție și/sau lege- pentru respectiva inamovibilitate n-au fost cumva stabilite **din start alte limite sau restricții obligatorii**.

Capătul de linie profesională din viața judecătorului- pensionarea- nu este (nici nu trebuie să fie) un scop în sine al legii, fiindcă aici este vorba de cadrul legal în vederea îndeplinirii actului de justiție, dar nu oricum ci în condiții de supremație a legii. Inamovibilitatea nu este un troc ideal în favoarea judecătorului, căruia i s-ar ceda complet rigorile legii, pentru a-l situa deasupra ei mult și bine, până ajunge la pensie, în schimbul unor promisiuni cu termen de onorare nelimitat. Încrederea oarbă într-o formațiune profesională (sau în persoane constituite într-o formă de autoritate) nu-i certă nici măcar în rândul celor dotați cu o naivitate debordantă, chiar dacă nu li s-au aferit în prealabil motive de îndoială. Or, dacă ajungem să plasăm inamovibilitatea fără limite pentru judecătorii care arată deja, cu prisosință, că nu-și recunosc limitele nici măcar când ele există- **după ce au fost stabilite prin norme obligatorii, pentru cazuri de inamovibilitate diferite între ele** – înseamnă că am depășit faza gargarei despre credibilitatea

inexistentă a judecătorilor. Acum asistăm la amanetarea actului de justiție pe termen lung, la o mare Cas(t)ă de amanet... considerată din ce în ce mai sigură tocmai datorită stabilității obiceiului Săndeilor de a-și schimba -cameleonic- sediul materiei și arama pe față... după aceleași „principii, norme și supremații” în așteptare de clienți.

Aceste limite ale inamovibilității ne ajută să deslușim nu doar **mai multe cazuri de inamovibilitate**, esențial **diferite** între ele, ci motivele și atitudinea sfidătoare a Săndeilor, interesați să prelungească sistematic sau să ignore limite ce nu pot fi extinse prin interpretare, fiindcă au fost stabilite prin norme imperative, obligatorii, de strictă aplicare prin **legea în vigoare la momentul numirii**, când judecătorul a dobândit (nu „orice fel de” ci, așa cum am precizat în prima frază, cu o latură specifică) „respectiva inamovibilitate”.

13. Durata mandatului de judecător ICCJ- inamovibil în condițiile legii noi, 303/2004- a rămas și mai este la latitudinea și lungimea legislativului.

O comparație între câteva texte constituționale înainte și după revizuirea din 2003 ne arată cine îl propune și cine îl face pe judecător inamovibil și dacă au intervenit sau nu schimbări spectaculoase după revizuire:

Constituția anterioară, din 1991:

- **art. 124 alin 1** „Judecătorii numiți de președintele României sunt inamovibili, potrivit legii. Președintele ca și ceilalți judecători ai Curții Supreme de Justiție sunt numiți pe o perioadă de 6 ani. Ei pot fi reînvestiți în funcție. Promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor pot fi dispuse numai de Consiliul Superior al Magistraturii, în condițiile legii.”
- **art. 133 alin 1:** „Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii. În acest caz, lucrările sunt prezidate, fără drept de vot, de ministrul justiției”

Constituția după revizuirea din 2003:

- **art. 125 alin 1:** „Judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, în condițiile legii.”
- **art. 125 alin 2:** „Propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice.
- **art.134 alin 1:** „Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii.”

Comparăm și reținem:

- a) numirea a rămas atribuția exclusivă a președintelui, iar judecătorul dobândește calitatea de a fi inamovibil numai prin decret;

b) s-a scos durata mandatului limitat la 6 ani pentru numirile în funcțiile de președinte al ICCJ și de judecător (simplu) la ICCJ; pentru ambele funcții constituția revizuită nu prevede o altă durată a mandatului (nici posibilitatea reînvestirii); eliminarea excepției de limitare la 6 ani a mandatelor din ICCJ este foarte importantă, determinantă, cauza principală a speculațiilor de interpretare și a abuzurilor în aplicarea legii noi;

c) propunerile de numire, în sarcina CSM (art 125 alin 2), în rest neschimbat: „în condițiile legii”, la fel pentru celelalte mutări, începând cu promovarea;

d) singura diferență dintre omoloagele art. 133 și 134 este că ministrul justiției nu mai prezidează ședința CSM (oricum nu vota), în rest neschimbat: în ambele perioade numai CSM propune, Președintele României numește, cu aceeași excepție referitoare la stagiaari.

14. Săndei „pe viață” la ICCJ, dar cu termene de valabilitate la reanimare.

Voi nota cu „**A**” și „**B**” limitele pentru fiecare inamovibilitate dobândită înainte de aplicarea legii 303/2004, în vigoare din 29.sept.2004 încoace. După această dată „**condițiile prezentei legi**” vor apărea notate cu „**C**”, mult dorite de **Săndei** „pe viață”, apreciați de Cătălin Voicu „**până la moarte**”.

A- judecător la prima numire prin decret DA și devenit inamovibil după 1992. Nou-născutul inamovibil- potrivit constituției din 1991 și legii 92/1992 (organizarea judecătorească)- a primit „permis de conducere” valabil numai pe drumurile care duc la judecătorii, tribunale sau curți de apel.

- restricția obligatorie pentru toți: „fără Instanța Supremă” („potrivit legii” în vigoare la momentul acordării permisului A, accesul la ultima instanță era posibil numai după obținerea unui alt permis, de categoria B)
- pentru funcții de conducere mandat de 5 ani.

§ Nota a: Primii judecători inamovibili **tip A** s-au născut după 1992 prin decretele emise de Ion Iliescu. Până la apariția constituției din 1991 niciun judecător nu se bucura de această garanție. Și atunci s-a încercat interpretarea abuzivă a constituției noi, când judecătorii veniți din regimul trecut pretindeau să fie considerați inamovibil fără decret, prin simplul efect al apariției legii fundamentale, prin art. 124 alin 1, unde scria viceversa, ca și acum în omologul art. 125. alin 1. „**Fără decret, nu ești inamovibil**”. (Cu decret, să vedem în ce limite ale legii, din momentul când te-ai născut inamovibil, ca să știm despre ce categorie vorbim, pe unde și cât timp e valabil permisul tău, adică spațiul și timpul de valabilitate!).

B-judecător numit la Instanța Supremă „potrivit legii” CSJ nr. 56/1993, prin decret DB. Restricții obligatorii:

- până în 1996, oricine era numit primea mandat de 6 ani.
- după 1996 a intrat în vigoare art 12 din legea 56/1993; a;a cum am mai discutat, numai primul numit primea mandat de cel mult 6 ani, iar în caz de întrerupere, înlocuitorul era numit numai pentru diferența neefectuată de predecesor din cei 6 inițiali stabiliți.

- idem pentru funcții de conducere, cel mult 6 ani.

§ Nota b: Faptul că un posesor de permis A se poate gândi să aspire la B, să se pregătească, să se înscrie, cu sau fără concurs, nu-i totuna cu a avea acces acolo vrea să promoveze, cu tot consimțământul lui admirabil, pentru că o astfel de inamovibilitate nu se acordă decât prin alt decret, alt permis, alte condiții legate mai întâi de un alt spațiu de circulație. Problema timpului de 6 ani maximum, „potrivit legii” se referă la o altă limită de valabilitate, la fel de obligatorie, după care permisul expiră, călărețul poate reveni la condițiile permisului A sau încearcă să obțină un alt permis B2, prin alt decret DB2, pentru că vorbim oricum de un nou mandat.

C- judecător numit la ICCJ „în condițiile legii” noi 303/2004 prin decret DC.

- fără restricție de durată (deocamdată !), nici prin constituție, nici prin lege;
- funcții de conducere (președinte, vice și președ. celor 4 secții): mandate de 3 ani, prin decret DC1, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată, evident, printr-un nou decret DC2.

§ Nota c: Cine a avut B și între timp i-a expirat termenul de valabilitate, poate să revină la permisul A, adică numai la judecătorii, tribunale sau curți de apel (fiindcă numai acolo e valabil în privința spațiului, c-așa-i el de inamovibil, cu această limită „potrivit legii” la naștere) sau cere un permis nou, C (cu sau fără examen), după legea nouă, dar numai prin decret DC, fiindcă fără decret n-ai cum să beneficiezi de inamovibilitatea acordată numai de Președintele României.

§ Nota trufanda: Abia din octombrie 2004 încoace apar nou-născuți după constituția revizuită în 2003 și legea nouă 303/2004- trufandalele- adică judecători numiți pentru prima dată și în cele mai noi condiții, cu permis nou, cu noile limite ale inamovibilității. Au decret DAn, pentru permis An, iar când se vor mai coace și vor dori să accedă la ICCJ, abia aceștia nu vor mai avea nevoie de un nou decret, deoarece în actul lor de naștere n-au restricția pentru accesul la Instanța Supremă.

§ Notă ICCJ: Cine n-are decret din 2005 încoace -de numire judecător la ICCJ- nu este inamovibil în condițiile legii noi în această instanță. Cine are permis A sau B, obținut sub imperiul legii anterioare prin decret, dar mai are curajul să se creadă tot trufanda și nu înțelege că pentru a obține în noile limite ale inamovibilității acces la ICCJ , e musai necesar un nou permis printr-un nou decret, atunci să meargă la plimbare, poate e valabil în altă țară!

Numai mandatele aflate în curs sunt valabile la ICCJ, cu durata limitată la 6 ani, dar numai până le expiră termenul de valabilitate.

15. Ne-am ales un președinte de două ori spectator pentru Săndei

Eu consider foarte grav faptul că la ICCJ au fost numiți 11 judecători „în condițiile legii” noi-303/2004, intrată în vigoare de la 29 sept.2004- prin decrete emise de Ion Iliescu în ultimele luni de mandat, dintre care se mai află în funcție acum numai 3(trei) (numiți prin D nr. 746 publicat în M Of. nr 895 din

01.oct.2004). Adică din 110 judecători de la ICCJ numai aceștia 3 au fost investiți cu acte în regulă și pentru un mandat nelimitat.

În rest, ceilalți 107 sunt la furat: 25 expirați, 13 expirabili până în septembrie (dintre care 9 până la 15 iulie, printre ei nou-propusa președinte ICCJ, Stanciu Livia Doina), iar diferența de aproape 70 funcționează pe baza unor hotărâri CSM, cel mult cu valoarea unor propuneri pentru numire, uitate din 2005 înapoi, fără să mai ajungă la președinte în vederea numirii prin decret. Adică în condițiile legii: 303/2004, inclusiv în temeiul art 125 alin 1 din constituție (adică aceleași condiții ale legii noi intrate în vigoare din vremea lui Ion Iliescu la sfârșitul anului 2004, începând cu luna octombrie).

Sub imperiul aceleiași legi noi, pentru unii muma Săndeilor e mereu grăbită, iar pentru altul ciurma este la Cotroceni, din cauza puterii să mai refuze o parte dintre Săndeii, dar n-ai de unde să-i mai iei, c-așa-i ține ascunși **Casta Săndeilor Magistrali** când uită să-i mai propună, ca să nu ne mai mirăm pe unde se strecoară niște dubioși când reușesc să promoveze la ICCJ.

Intrebare de spectatcol: Câte decrete băsesciene de numire în funcția de judecător la ICCJ (nu pt funcții de conducere) s-au emis din 2005 inclusiv și până acum? Imi ocupă prea mult spațiu acum și o las pentru cap. 5

16. Să privim impostura din alt unghi de revedere.

a) În art. 125 alin 1 și 2 din constituție nu se mai face nicio distincție între judecători, între funcții de conducere și cele de execuție, nici între ICCJ și instanțe inferioare, pentru care Președintele României emite decretul de numire în funcție a judecătorului care dobândește inamovibilitatea. Unde o astfel de normă constituțională nu distinge, nici interpretul n-ar face rău dacă și-ar căuta o altă preocupare decât să adauge ce-i place sau să elimine ce nu-i convine. La fel sub aspectele delimitate: „**cine propune**” și „**cine numește**”.

b) Pe de altă parte, la același art. 125, se poate observa că diferența dintre ce a fost și ce a rămas după revizuire, constă în eliminarea excepțiilor din vechea constituție, dar asta nu afectează principiul numirii prin decret, dimpotrivă se păstrează, fără a se mai face distincția anterioară, fără excepții. Norma se interpretează numai în sensul aplicării ei, or asta înseamnă că propunerile înaintate de CSM președintelui României, în vederea numirii, și acordarea inamovibilității prin decret, nu se pot reduce preferențial doar la funcțiile de conducere din ICCJ. Dacă aceste numiri prin decret n-ar mai fi prevăzute în legea 303/2004, ar însemna că art 125 alin 1 n-ar mai avea nicio aplicare pentru ICCJ, iar textul de lege ar fi neconstituțional. Art. 125 alin. 1 este aplicabil tuturor, inclusiv judecătorilor numiți în ICCJ, fără funcție de conducere.

c) ICCJ a reacționat din 2005 împotriva posibilității președintelui de a refuza emiterea decretului de numire a judecătorilor, când a sesizat CC, a reclamat printre altele neconstituționalitatea mai multor texte ale legii 303/2004, simultan cu interesele descendenți parlamentari ai mamei lor de Săndei.

Sângele apă nu se face și a curs la unirea forțelor în familie, pentru înlăturarea concertată a oricăror implicații prezidențiale. CC a pronunțat decizia 375/2005 din care prezint două extrase relevante:

E1. „g) sunt criticare și prevederile art.30, art.31 și art.52 din Legea nr.303/2004 prin care se stabilește dreptul Președintelui României de a refuza numirea în funcție a judecătorilor și procurorilor propuși de Consiliul Superior al Magistraturii și de a face numirile în cele mai înalte funcții din Ministerul Public la propunerea ministrului justiției, cu avizul consultativ al Consiliului Superior al Magistraturii. Autorii sesizării susțin că aceste prevederi ale legii contravin dispozițiilor art.134 din Constituție.

Referitor la aceste critici, Curtea constată că numirea judecătorilor și procurorilor urmează a se face la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii în continuare, iar numirea în anumite funcții de conducere, se face dintre persoanele numite anterior în funcția de procuror. Dacă Președintele României nu ar avea nici un drept de examinare și de apreciere asupra propunerilor făcute de Consiliul Superior al Magistraturii pentru numirea **judecătorilor și procurorilor sau în anumite funcții de conducere** ori dacă nu ar putea refuza numirea nici motivat și nici măcar o singură dată, atribuțiile Președintelui României, prevăzute de art.94 lit.c) coroborat cu art.125 alin.(1) din Constituție, ar fi golite de conținut și importanță.”

E2. „Dar art.155 alin.(5) din Constituție are și o valoare de principiu, în definirea conceptului de inamovibilitate a judecătorilor, prevăzut de art.125 alin.(1). Din acest text se desprinde clar ideea – care nu poate fi decât unitară, adică aplicabilă în toate cazurile de inamovibilitate – că în cazul schimbării duratei mandatului, fie prin Constituție, fie prin lege, magistrații în funcție își continuă activitatea până la data expirării mandatului pentru care au fost numiți.”

17. În loc de concluzii și considerații pentru libera circulație fără permis.

Reiau art 155 alin 5 din constituția în vigoare:

„Judecătorii în funcție ai Curții Supreme de Justiție și consilierii de conturi numiți de Parlament își continuă activitatea până la data expirării mandatului pentru care au fost numiți.”

Dacă permisul A ar mai fi valabil la nivelul ICCJ, acest text constituțional n-ar mai fi intervenit ca să-i trimită la plimbare pe expirații care nu găsesc de cuviință să obțină un permis C, prin decret nou DC, sau ar fi avut următoarea redactare de bășcălie:

- Judecătorii în funcție ai Curții Supreme de Justiție, după data expirării mandatului pentru care au fost numiți pentru a circula cu permisul B, își continuă activitatea... până la adânci bătrâneți și fără acte noi prezidențiale, în baza inamovibilității nelimitate și dobândite sub imperiul legii anterioare, când au obținut permisul A.

Motto-gargaranție: Obediența Săndeilor este cel mai confortabil criteriu de promovare/mentținere la cel mai înalt nivel a recunoștinței, șantajului și autoservirii sfidătoare, pentru garantarea desființării competiției, obiectivității și calității actului de justiție. Meritul justiției lor este desființarea meritului și justiției, iar separația fără niciun echilibru, ca putere... de înțelegere în statul independenților în castă, are repercusiuni din cele mai grave asupra echilibrului social.

18. Privata Săndeilor: “ICCJ”-SRL cu sediul în CSM.

Ordinea de drept la actul de justitie

Operațiunea mandatului pesedist 2001-2004: “Marcați terenul, pârjoliți izvoarele de drept și invadați autoservirile de excepție!”

Din mama lor excepțională, Rodica-“Sanda”-Stănoiu, ministru al justiției ca la ea acasă între dec.2000-martie 2004, nu aveau cum să iasă altceva decât Săndei de excepție, după legi și principii de excepție, promovări, experiențe și acumulări profesionale de excepție, după o regulă tot de excepție și anume: “Facem din excepții o regulă și astfel schimbăm însăși regula, întruna și întruna adaptată la capacitatea noastră de excepție ”

Excepțional, ca la mama acasă! Evident, n-au lipsit metodele concepționale și instrumentarul cezariano-forcepsional asigurate de moașa comunală, Bombonella cea dotată și cu alte excepții la activ sau pasiv, sub patronajul felcerului Iliescu, tot o excepție cu picioarele înapoi.

a) Curtea-i mică, dar a noastră!

Lucian Mihai este profesor la Facultatea de Drept a Universității București. În 1998 a fost numit judecător la Curtea Constituțională pentru un mandat de 9 ani, dar în 2001 a demisionat într-un mod precipitat „din motive personale și profesionale”. Cu acea ocazie a invocat „atitudinea arogantă a autorităților statului în raport cu această instituție” și a mai declarat că „în România este un regim parțial totalitar.” În cei 3 ani a deținut și președinția CC.

Dintr-o lovitură a fost înlocuit de Viorel Stănoiu pentru diferența de 6 ani rămasă de efectuat din acel mandat, dar a fost adjudecată și președinția CC de consilierul lui Ion Iliescu, Nicolae Popa, numit tot în iunie 2001.

Viorel Stănoiu a contribuit din plin- până în 2007- la transformarea excepțiilor în regula privilegiaților de a fi egali între ei, salvări procedurale dus-întors pentru Iliescu și Năstase, statutul parlamentarilor pofticioși, alte sesizări semnate inclusiv de nevasta ministreasă și soluționate ca la mama acasă.

b) Escaladați vârfulurile piramidei!

Numirile președinților și vicepreședinților de instanțe-la propunerea mamei lor, demnă de veșnică recunoștință- pentru mandate de 5 ani la instanțele inferioare, au asigurat cincinalul și numirile președinților de secție din toate instanțele. Monica Macovei a încercat în 2005 să le întrerupă mandatele

prin legea 247/2005 și să-i treacă prin filtrul competiției, dar CC s-a opus cu o soluție contradicție față de o situație precedentă identică la Curtea de Conturi. La fel au beneficiat de numirile din acea vreme în funcții de conducere Nicolae Popa, Lidia Bărbulescu și Anton Pandrea, amintiți anterior.

c) Amărie cu pălărie din PNA, tot de la mama de-acasă.

Prin OUG 43/2002 mama Sanda a scos pe piață Parchetul Național Amărie în scopul de a-i prinde mai târziu pe Cătălin Voicu, Florin Costiniu și alți Săndei ca ei, mai ales că ultimul a fost antrenat și recomandat pentru CSM, dar din cauza înhesuiei l-au consolat cu madatul de judecător expirat și reciclat ca președinte impostor la secție civilă. Amărie n-a avut inamovibilitate și a fost posibilă debarcarea lui, altfel ne onora și astăzi cu prezența lui staționară.

d) Mama legilor organice pentru Săndei le-a clocit încă din 2003.

Sanda Stănoiu este inițiatoarea legilor pentru Săndei 303, 304 și 317, în ciuda aparențelor date de momentele adoptării (vara 2004) sau intrării în vigoare (toamna 2004). Muma pădurii de Săndei era deja implementată anterior verii anului 2003, cu cel puțin un an înainte de a-și încheia mandatul de ministru al justiției (martie 2004). Ministerul justiției este inițiatorul acestor proiecte lege înaintate parlamentului în iulie 2003, prin adresa guvernului 106/29.07.2003 și avizul consiliului legislativ nr. 1118/31.07.2003 Aceste legi erau pregătite înainte de momentul revizuirii constituției (oct 2003), pentru ca nașterea și adoptarea cadrului legislativ propice, pentru plantarea Săndeilor în ICCJ și CSM, precum și măsurile de perpetuare a speciei, să fie misiuni îndeplinite până la încheierea anului 2004.

19. A treia generație de Săndei: Expirabili (în a II-a jumătate a anului 2010)

- **D 474** din 17.iun-M Of. 548/18.06.2004: **28.**Buta Gheorghe, **29.**Ciucă Gilica
- **D 540** din 01.iul-M Of. 620/08.07.2004: **30.**Barbălată Georgeta, **31.**Marta Elena Daniela, **32.**Stanciu Livia Doina, **33.**Ștefănescu Mariana Brândușa
- **D 577** din 09.iul-M Of. 628/09.07.2004: **34.**Teodorescu Georgeta
- **D 590** din 12.iul-M Of. 636/14.07.2004 **35.**Popa Rodica-Aida, **36.**Vartires Dana Iarina
- **D 703** din 16.sept-M Of. 860/11.09.2004: **37.**Buta Mădălina Cristina, **38.**Ezer Emilia, **39.**Toacă Dorina, **40.**Luțac Gherghița
- **D 746** din 27.sept-M Of. 860/01.10.2004: **41.**Sîrbu Carmen, **42.**Alixandri Vasile, **43.**Cosma Rodica.

§ Notă: Rămăsesm la nr. 25 de expirați, dar în urma verificării celor “numiți” din 2005 încoace, au apărut peste 10 judecători ai ICCJ pentru care nu am găsit nici HCSM, nici decret în perioada 1998-2004. Prin extinderea intervalului de căutare, până la închiderea situației în capitolul următor (VI-ultimul) trec deja la nr. 26. Bărcănescu Dragoș Anton Ioan, apare numit pentru 6 ani în 1997, D nr. 67 din 06 mar. 1997 MOF 39/11.03.1997 cu mandatul expirat în 2003 și uitat în ICCJ ca un obiect ornamental. La nr. 27 încă un mandat expirat este la Bârsan Gabriela Victoria, decret menționat deja la expirați D 83 din 29.03.2000, M Of. 144/06.04.2000 (chiar dacă acum se află la al doilea mandat de 3 ani ca președ. secție contencios adm.)

19.1 Primul decret emis de Iliescu în temeiul legii 303/2004.

D 1041 din 06.dec-MOf. 1094/14.12.2004, propunere prin HCSM nr. 203 din 4 nov (de reținut):

„In temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 30 alin. (1) și ale art. 51 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistratilor, precum și ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 203 din 4 noiembrie 2004, Președintele României d e c r e t e a z a: Articol unic. – La data de 15 septembrie 2004 se numește în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție domnul Ciubotaru Mihai.- Președintele României Ion Iliescu. București, 6 decembrie 2004, Nr. 1.041.”

§ Notă:

După modificarea și renumerotarea legii 303/2004, art. 30 și 51 au devenit art. 31 și respectiv 52.

- Ultimul decret de numire judecător la ICCJ în mandatul lui Ion Iliescu Dnr.1170 din 27dec-MOf. 1234/21.12.2004.
- În prezent la ICCJ nu se află în funcție niciun judecător numit prin decret în temeiul legii 303/2004, întrucât cei numiți de Ion Iliescu s-au pensionat, iar în mandatul lui Traian Băsescu noul CSM nu a mai prezentat Președinției nicio propunere de numire judecător ICCJ, ci doar pentru funcțiile de conducere (președinți ICCJ și secții).
- În anul 2004 au expirat mandatele de 6 ani pentru 30 judecători ai Instanței Supreme, dar Ion Iliescu a pompat în aceeași perioadă prin numire -la propunerea ministrului justiției- 52 de judecători din care 37 doar în ultimele 6 luni, prin depășirea nr maxim 110 permis de lege (atunci s-a atins recordul decenal: 117), după selecții și dispute aprinse cu fostul președinte CSJ, judecătorul Paul Florea.
- Unii s-au ales cu decrete de trimitere la instanțe inferioare- de ex. D 591 din 12 iul, MOF 636/14.07.2004- iar cei menținuți sau nou sosiți la ICCJ au format lotul cel mai agreat de tagma Săndeilor, cu prețiosul concurs al vechiului CSM din care n-au lipsit următorii realeși în noul CSM în dec. 2004: Anton Pandrea, Dan Lupașcu, Iulian Gâlcă, Maria Huza, Cristian Deliorga, Nineta Anghelina. Alți doi foști membri CSM- Vasile Alixandri și

Rodica Cozma- au fost recompensați la rezezeală, pe ultima sută de metri, cu funcția de judecător ICCJ. Misiunea „Salvați Săndeii!” era îndeplinită, dar s-a desăvârșit prin perpetuarea emisiunii: „Asigurați generația de mâine și răspoimâine, cu noul CSM!”

20. Da' cu onoarea noastră nereperată cum rămâne, dom' judecător?

Domnul judecător **Adrian-Toni Neacșu**, președintele Tribunalului Vrancea, a găsit de cuviință să rupă tăcerea în legătură cu „Săndeii mării lor !-!!!!”. În site-ul păstorit de părintele „Jurindex” a intrat nickurioasa @Alba”, l-a invitat cu link-ul aici, în **Politeia băgăcioșilor neasumați**, i-a cerut un punct de vedere și n-a uitat să-i amintească de reacția confratelui jude de la „Sojust”, **Cristi Danileț**, intervenient tot pe-aici cu sintagma lui cutremurătoare **“dacă-i așa, e nașpa”**.

După ce dl ATN a afișat un prim răspuns pentru @Alba, am fost anunțați pe acest blog. Prietenul nostru @Cetățean era atunci pe fază, s-a hotărât să-i reamintească de tagma Săndeilor și să-l felicite pe judele vrâncean cu un PS onorabil: **„Nu sunt de acord cu Dvs...”**, **„Cred ca nu citiți cu atenție”**.

Judele susținea că toți judecătorii numiți după revizuire prin decret la ICCJ au mandat pe viață (irevocabil) fiindcă „nu este legat de intrarea în vigoare a legii 303/2004 ci de data intrării în vigoare a constituției revizuite, respectiv a dispozițiilor art 125 alin 1”. @Cetățean a susținut că, din contră, „Judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, în condițiile legii. Care lege, evident, e 303/2004”.

Cu alte cuvinte, @Cetățean nu a fost de acord cu răspunsul judeului pentru Alba și a primit la rândul său un răspuns... **memorabil** (veți înțelege la sfârșit de ce). Altfel zis, mărunul discordiei de ridicat părul în cap a fost mandatul pe viață la Instanța Supremă, cum că s-ar fi acordat prin decret imediat după revizuire, fiindcă interpreții cu robe nu iau legea 303/2004 drept punct de referință pentru noua viață a judecătorilor ICCJ.

20.1. Noi aici nu însemnăm/asumăm ci discutăm. Să vedem ce își asumă însemnații!

Anonima neonorabilă a sub(neîn)semnatului mă obligă să apăr și onoarea prietenului nostru de blogăreală @Cetățean, din cel puțin 2 motive:

a) Este la fel de anonim, dar contează ce spune, nu cine o spune, spre deosebire de judele vrâncean care a onorat-o pe Alba cu o excepție: „în general nu ma interesează materialele neasumate”. A ieșit pe blogul asumaților, dar a stârnit interesul și opoziția materialului neasumat, dar motivat al Cetățeanului corector.

b) Noi n-avem aici pe blog altă cale de a ne spăla dezonoarea păcătoasă, cauzată de personalitatea și impertinența fiecăruia de a-și exprima punctele de vedere, spre deosebire de judecătorii dispuși- în ordinea lor de drept- să intre la spălat locul unde își rezolvă necesitățile la desăvârșirea actului de justiție și reputația profesională în cadrul solemn al CSM. La noi nu funcționează Consiliul Spălării Mizerabile și n-avem altă cale decât să ne apărăm cât mai onorabil de toate mizeriile altora, inclusiv cele asumate.

20.2. Judele vrâncean și cel Cetățean, la apus de soare, absurdul în floare.

„Art 125 este de imediata aplicare, chiar în lipsa legii organice de aplicare. Altfel, ar însemna, prin reducere la absurd, să recunoaștem că numirile judecătorilor dispuse tranzitoriu, adică de la intrarea în vigoare a noii Constituții până la adoptarea legii organice să fie supuse regimului dat de norma anterioară, altfel spus noile numiri să se facă pe o durată de 6 ani. Este absurd, pentru că se opune tocmai Constituția, care prevede mandat pe viață. Dacă întreaga argumentație din materialul în serial se întemeiază pe această interpretare cred că este o greșeală.”

Nu, nu, nu și iarăși nu, dom' judecător ! Întreaga mea argumentație nu are cum să se întemeieze doar pe această interpretare, deoarece eu nu semnalez aici numai expirarea mandatelor judecătorilor numiți la ICCJ în cele 11 luni dintre momentul revizuirii (29 oct.2003) și cel al intrării în vigoare a legii 303/2004 (29 sept 2004) ci și al celor numiți înainte de revizuire – despre care nu a spus mai nimic, nașpa ? – ba chiar ridic și problema mandatelor judecătorilor parveniți-fără decret- din 2005 încoace, numai pe baza unor hotărâri ale CSM. Pe de altă parte, chiar dacă dom' jude AN s-a oprit cu opinia numai la mandatele celor numiți prin decret după revizuirea constituției, susținerea domniei sale este complet greșită din următoarele motive:

a) Constituția revizuită nu se opune nicidecum ca, până la momentul intrării în vigoare a noii legi organice, numirile în Instanța Supremă să fie tot pe 6 ani, dimpotrivă, chiar reglementează expres acest aspect prin „dispoziții tranzitorii”, art. 155 alin 4 :

„Dispozițiile cu privire la Înalta Curte de Casație și Justiție vor fi aduse la îndeplinire în cel mult 2 ani de la data intrării în vigoare a legii de revizuire”

Rolul dispozițiilor tranzitorii este tocmai acela de a-l scuti pe dom' judecător AN de încălecări interpretative absurde, privind continuarea sub legea nouă a raporturilor juridice născute în temeiul legii vechi. Adică, pe de o parte, născute anterior revizuirii constituției, dar, pe de altă parte, născute anterior legii noi 303/2004 (inclusiv după revizuire). De aici se desprind două categorii de dispoziții tranzitorii, ale constituției și ale legii noi. Ambele îl lasă pe dom' jude în afara subiectului, deoarece dispozițiile tranzitorii au menirea să evite -o perioadă determinată- tocmai interferența dintre normele vechi și cele noi (mai exact, să prevină retroactivitatea normei noi sau conflictul între aceste norme privind aplicarea lor în timp).

Cu alte cuvinte, pe lângă mandatele expirate ale judecătorilor numiți la ICCJ **înainte de revizuire** (art. 155 alin 5, tot dispoz. tranzitorii), numirile prin decret **după revizuire**, dar până la aplicarea legii 303/2004 (în cele 11 luni) s-au dispus tot pentru câte un mandat limitat la numai 6 ani, deoarece pentru această perioadă însăși constituția a stabilit la art 155 alin 4 un termen tranzitoriu (de aplicare în continuare a legii vechi CSJ nr 56/1993, prin amânarea sau prorogarea aplicării normelor noi) până la maximum 2 ani, acordată pentru adoptarea legii noi cu privire la ICCJ.

De altfel, se poate vedea că toate decretul de numire la ICCJ după revizuire au ca temei legal art. 12 din legea CSJ nr. 56/1993 și art 125 alin 2 din constituție, iar cele de numire în instanțele inferioare – judecătorii, tribunale,

curți apel- în temeiul legii 92/1992 (ambele abrogate, incomplet, abia la 29 sept 2004, chiar prin dispozițiile legii noi 303/2004).

În concluzie, nu constituția este reperul de demarcație tranzitorie și de încetare a numirilor pentru câte un mandat de 6 ani la ICCJ ci legea 303/2004, așa cum a înțeles foarte bine @Cetățean, **adică exact pe dos de cum susține judele AN.**

b) Cei văzuți pe viață de judele AN sunt niște expirați.

Legea spune asta, nu doar eu.

Cea de-a doua categorie de dispoziții tranzitorii-din legea 303/2004- liniștește mai simplu spiritele, întrucât sunt incluse de-a dreptul numirile la ICCJ de după revizuire, până la legea nouă, adică se referă la trecerea pârliazului, cu mandatul expirabil, după intrarea în vigoare a legii noi.

Legea 303/2004 -„Dispoziții tranzitorii și finale”:

„Art. 102 – (1) Judecătorii în funcție ai Înaltei Curți de Casație și Justiție își continuă activitatea până la data expirării mandatului pentru care au fost numiți.”

Aceste dispoziții se raportează la momentul 29 sept 2004, când legea 303/2004 a intrat în vigoare, confirmă aceeași linie de demarcație, fără nicio distincție privind momentul începerii mandatului de 6 ani ca judecător la Instanța Supremă. Ulterior intrării acestei legi în vigoare, mandatul expiră la împlinirea termenului, așa cum se întâmplă și în cazul expirațiilor din 2010, numiți în 2004. La fel cum toate celelalte mandate, ale judecătorilor numiți după 1998 au expirat pe rând, începând din 2005 încoace, toate în timpul Președenției lui Traian Băsescu.

Aparent, nici n-ar mai avea rost să continuu argumentația, dar de la apariția capitolului anterior au intervenit câteva elemente interesante, relevante și chiar incitante.

c) Dom' judecător, nu-i asumați și pe „onorabilii viețari” N. Popa, A. Pandrea?

În viziunea judelei AN, eliminarea duratei limitate la 6 ani, prin revizuirea din 2003, a mandatelor judecătorilor numiți la instanța supremă a însemnat trecerea la altă viață și l-a determinat să afirme „se opune tocmai Constituția, care **prevede mandat pe viața**”. Prevede? Serios? Nu-i adevărat, dom' judecător! Faptul că art 124, devenit 125 după revizuire, nu mai prevede nimic despre durata mandatelor celor numiți la ICCJ- președinte instanță și judecători- nu înseamnă că acum prevede ce vrea fiecare. „Nu mai prevede” nu-i totuna cu „prevede pe viață”, din moment ce nu scrie așa ceva pentru niciunul din cei pentru care constituția prevedea expres mandat de 6 ani, nici pentru judecătoti numiți la Instanța Supremă, nici pentru președinte CSJ (idem președinții secțiilor, după legea organică anterioară a CSJ nr. 56/1993).

În septembrie 2007, Lidia Bărbulescu striga în gura mare că N. Popa a fost numit în 2004 pentru un mandat de 6 ani, bătea câmpii cu altele, dar n-a îndrăznit să pretindă că mandatul Popii ar fi pe viață. La fel cum nici Anton Pandrea nu a fost numit pe viață în 2004 președinte al secției penale.

Faptul că în constituție nu mai scrie nimic despre durata mandatului pentru nimeni (din cei menționați anterior) înseamnă că acest aspect poate fi reglementat prin legea organică și nimic mai mult.

După raționamentul dlui jude vrâncean, aplicabil paranormal din toamna anului 2003, putea să anticipeze că atât președintele ICCJ, cât și ceilalți judecători ar urma să fie numiți la aceeași instanță pe viață, indiferent ce va prevedea legea organică. Iaca n-a fost să fie așa, întrucât în constituție nu se prevede nimic în această privință. Prin legea 303/2004 s-a scurtat și mai tare mandatul „pe viață” al președintelui ICCJ la 3 ani, așa cum se putea foarte bine să prevadă, de exemplu, 7 ani durata mandatelor tuturor judecătorilor, așa cum se poate de acum încolo să se modifice legea în acest sens.

Nicio durată limitată pentru mandatul judecătorilor ICCJ nu ar contrazice art. 125 alin 1, din simplul motiv că orice număr de ani s-ar include oricum... în durata neprevăzută deloc. Afirmatia dlui jude- „se opune tocmai Constitutia, care prevede” – se dovedește a fi falsă.

Ca să iasă mai onorabil din poziția asumată, ce credeți că i-a trecut prin cap dlui jude vrâncean? Nu ghiciți.

d) Rușinică-rușinică, dom' judecător!

Dl judecător Adrian-Toni Neacșu **și-a șters complet răspunsul** dat prietenului nostru @Cetățean. Probabil și-a asumat ștergerea și tăcerea nașpa după ce a citit răspunsul meu de pe acest blog, dat în aceeași seară de 9 aprilie, după ce am aflat de poziția domniei sale.

Aici puteți vedea... ștergerea, după „asumarea” actului:
<http://www.adrianneacsu.jurindex.ro/?p=1241>

La comentarii voi posta răspunsul complet primit de @Cetățean, salvat de mine în timp util.

Dom jude vrâncean, din plai moldovean, asta-i prea de oaie!

Dacă domnia sa își asumă în același mod retractarea hotărârilor judecătorești pe care le pronunță, înseamnă că nu-i exclus să le ceară înapoi de la cei înzestrați cu un asemenea act de justiție.

Acest gest mă determină să-mi asum și eu o întrebare: Oare de ce a sărit ca un ciobănesc mioritic în apărarea Castei Săndeilor, a mandatelor lor expirate, a încrengăturii unde își desăvârșesc actul de justiție?

Eu nu cred că dl jude ATN este dominat de rea-credință și în niciun caz nu întrunește toate caracteristicile Săndeilor, dar nu putem să facem abstracție că domnia sa este la al doilea mandat consecutiv (și ultimul permis de lege) la conducerea Tribunalului Vrancea. Are și o soție în aceeași

instanță, iar cu bunăvoința CSM poate să rezolve mai multe probleme familiale, inclusiv aspirația la cel mai înalt nivel al puterii judecătorești „ICCJ”-SRL cu sediul în CSM, printr-o simplă defilare pe la ochii patronatului, în formă de interviu confortabil. Am serioase motive de îndoială nu doar că „asumarea materialului” plin cu Săndei i-ar fi permis un răspuns mai adecvat, ci mai ales că demersurile susținute de domnia sa pe lângă UNJR, pe lângă justiția curată și pe lângă subiectul deschis de mine nu prea pot fi convergente cu interesele susținute deschis, tranșant și admirabil de Dana Gârbovan. Chiar dacă -deocamdată – aceste demersuri sunt lipsite de consistența și amploare, ele sunt parte din singura cale de a schimba cu adevărat stadiul dezastruos în care a ajuns sistemul judiciar sub tagma actualilor Săndei.

Juzii reformiști n-au nevoie de duplicități, jumătăți de măsură, susținători aparenti, adică mai mult cu coada între picioare și câteva mărâieli cutremurătoare:

„E nașpa! Tre’ să tăcem și se vede... cât de ud e actul de justiție”.

Motto-gargaranție: Spiritismul dreptății nu este o glumă ci ironia sorții majorității românilor, vizibilă în prima completare edificatoare, introdusă în 2003, odată cu revizuirea art. 1 alin 3 din constituție. Această mutare spirituală din deschiderea revizuirii a emanat din consensul iliescian neliniștit, astfel încât **dreptatea** este valoare supremă „**în spiritul tradițiilor** democratice ale poporului român și **idealurilor Revoluției** din decembrie 1989”. Spiritul de glumă proastă apare în finalul alineatului, întrucât același principiu al confiscării este garantat. Asta ne mai lipsea!

În aceste condiții nu avem motive să ne mai mirăm cum a reușit spiritismul dreptății să-și dovedească utilitatea în consfințirea și aflarea adevărului despre: iluzionismul din decembrie 1989, mineriade, victimele autorilor nerecunoscuți, dezlegarea de hoție sau autoritatea tâlhăriei instituționale.

Nu este nevoie să fii parte într-un proces, pentru a resimți din plin efectele dezastruoase ale sistemului judiciar, ascuns în spiritismul garantat.

Dormi liniștit, spiridușii dreptății vegheză pentru noi!

21. Membrii CSM îl împiedică pe Președintele României să exercite prerogativele constituționale privind numirea în funcțiile de conducere ale ICCJ.

Președintele, vicepreședintele și cei președinții celor 4 secții din ICCJ exercită funcțiile cheie, cu implicații directe în funcționarea acestei înalte instanțe, întrucât dețin pârghii de organizare, decizie și influență. În principal participă la: stabilirea

calificativelor anuale ale judecătorilor ICCJ, dau alte recomandări și avize legate de cariera profesională, consiliul de conducere al ICCJ, judecata în cadrul secției (cauze specifice materiei și nivelului instanței, recursuri, căi extraordinare, strămutări de dosare etc), formează completul de 9 judecători unde se soluționează ultima fază procesuală, inclusiv privind sancțiunile disciplinare ale magistraților.

Președintele și vicepreședintele ICCJ conduc ședințele acestui supracomplet de 9, precum și cele ale Secțiilor Unite, unde se soluționează recursuri în interesul legii, pentru unificarea practicilor (contradictorii și/sau pe lângă constituție cu spor de sporuri, ca în miniparlamentul fărădelegii).

Cu titlu de exemplu: primarul penelist de Baia Mare, Cristian Anghel, nu mai avea nicio cale de atac împotriva contestației în anulare (respinsă irevocabil de CA CJ), dar a obținut totuși desființarea deciziei CA CJ, odată cu aprobarea strămutării dosarului la CA Bacău, prin bunăvoința a 3 judecători din secția penală ICCJ. Alt exemplu: președintele (sau vicepreședintele) și șeful secției penale nu vor lipsi din completul de 9 la judecarea cererii de arestare preventivă a demnitarilor, ca în cazul Voicu, Costiniu&comp, unde s-a văzut: „intră cine are cătușe, iese cine poate”.

Cele 6 funcții sunt cele mai importante din vârful piramidei puterii judecătorești. Miza lor determină Castea Săndeilor Magistrali să lupte pe viață și pe mandatele astea, reduse acum prin lege, de la 6 la doar 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.

În calea fericirii Castei nu poate sta – cine altul?- decât Traian Băsescu, în temeiul mai multor articole și principii constituționale, iar Săndeii caută soluții -de la cele proaste, la cele mai disperate- să condiționeze, să minimizeze și chiar să anuleze prerogativa președintelui ales de a proceda efectiv la numirea în funcțiile de conducere amintite.

21.1. Unde-i lege, e tocmeală, ca la ușa Cortului Superior al Magistraturii

CSM a depășit limitele legale, întrucât prin abuz de putere a adăugat la lege operațiunile de ciomizare, umilire și descurajare ale candidaților pentru funcțiile de conducere ICCJ.

Art. 53 din legea 303/2004 (statutul) prevede o singură procedură în sarcina CSM, (înainte de a transmite propunerile Președintelui României) privind candidații pentru aceste funcții, și anume să verifice doar dacă îndeplinesc simultan două condiții stabilite de lege: **„dintre judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție care au funcționat la această instanță cel puțin 2 ani.”**

Altfel spus, candidații care nu îndeplinesc funcția de judecător ICCJ sau o îndeplinesc, dar de mai puțin de 2 ani, nu întrunesc condițiile pentru ca CSM să înainteze propunerile la Cotroceni și vor fi respinși. În schimb, împotriva celorlalți candidați, care întrunesc cele 2 condiții, legea nu prevede niciun alt impediment pentru a fi propuși în funcțiile de conducere vizate de aceștia, nicio altă condiție necesară și nicio altă procedură de triere sau înlăturare a candidaturilor. Președintele României va numi una din persoanele propuse pentru o funcție, oricâți candidați ar fi, întrucât legea nu limitează nici numărul propunerilor permise la înaintare. Aceeași lege prevede posibilitatea

Președintelui de a refuza motivat propunerea de numire, dar asta nu justifică în niciun mod CSM pentru a nesocoti prevederile legii. Din moment ce pentru verificarea din CSM legea nu cere concurs/examen, este binevenită propunerea mai multor persoane simultan, nu doar pentru a reduce șansele refuzului prezidențial ci mai ales pentru a nu transforma propunerile de numire într-o impunere a numirii, contrară principiului separației și echilibrului puterilor statului (art. 1 alin 4) și prevederilor art.134 alin. 1 din constituție: „Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în **condițiile legii.**”

Prin eliminarea abuzivă a candidaților care întrunesc **condițiile legii**, CSM creează haos și provizorat de durată în exercitarea funcțiilor de conducere ale ICCJ, proliferază sistemul subiectiv de promovare a obedienței recunoscute și mai ales descurajază candidaturile judecătorilor (atâți câți sunt) neafiliați cu trup și suflet la cauza Săndeilor.

21.2 Jobeniada scamatorilor din CSM înlocuiește azi cu succes vechea implicare a ministrului de justiție, practică până în sept. 2004.

Modificările esențiale privind modul de promovare, operate prin revizuirea constituției și implicit prin legile organice noi, sunt tocmai **eliminarea recomandărilor ministrului de justiție** (atunci scotea din joben iepurași-Săndei preferați) și **permiterea candidaturilor directe** ale judecătorilor pentru funcțiile de conducere, potrivit actului lor de voință, în condițiile inamovibilității (conferite de constituție prin art. 125 alin 1) și ale legii.

Propovăduitorii temerilor față de imixtiunile factorului politic, când invocă necesitatea ca inamovibilitatea (imutabilitatea) judecătorului să fie recunoscută și intangibilă, scapă din vedere în primul rând faptul că față de **deschiderea** oferită acum judecătorilor, dornici să acceadă în funcții de conducere, chiar **CSM procedează la obstrucționare** (prin aceeași scamatorie ieftină, din jobenul cu iepurași obedienți), nicidecum președintele României, când **ar numi una din mai multe persoane corespunzătoare** după cerințele legii. Egalitatea candidaților în fața legii, din moment ce îndeplinesc condițiile, ar presupune ca toți să beneficieze de aceleași șanse, nu de excuderi obscure, și să fie recunoscuți de CSM ca apți pentru a fi propuși în vederea numirii de către președinte.

Așa cum unii nu văd bârna din proprii ochi, în acest caz nici judecătorii nu-și văd obstrucția din propria ogradă, abuzului practicat de CSM prin așa-zisa selecție supusă la vot, fără ca legea să prevadă o asemenea intervenție.

Bănuiesc că membrii CSM nu-și supun la vot alegerea micului dejun, când se întâmplă să se adune la masa...de lucru. În fapt, frânării din CSM- în prim-plan cu Lidia Bărbulescu și Anton Pandrea- transformă intervenția lor abuzivă într-un **evident instrument de șantaj și influență**, în vederea atestării Săndeilor obedienți și menținerii lor în zona de interes tradițional.

Ultima numire a președintelui ICCJ s-a produs în 2004, din trei candidați propuși de CSM, repet, la recomandarea ministrului justiției (prin aplicarea art. 12 din Lg CSJ nr.56/1993 și prezidarea ședinței CSM, chiar dacă această practică s-a scos din constituție la revizuire; se confirmă din nou aplicarea legii CSJ în vigoare până în 29.09.2004). Cristian Diaconescu, descendent de nădejde al Sandei, i-a scos drept candidați pt propunere și apoi numire pe: **Gheorghe Buta, Theodor Mrejeru** și, cu voia alesului iliescian de la urmă, **Nicolae**

Popa. Ministrul a scos din joben de data asta un alergător de cursă lungă și doi iepuroi de urmărire la încălzire.

Cu toate că nu era niciun dubiu în privința numirii celui adus “la risc” de la conducerea CCR, măcar au găsit de cuviință să interpreteze corect procedura de numire și să înainteze mai multe propuneri, pentru ca președintele sărac să aibă de unde alege, înainte să ne cinstească poapește. În plus, recomandările ministrului justiției nu le lăsa membrilor CSM loc de obiecții și nici alți candidații nu aveau vreo cale de a se înscrie, pentru a nu perturba aranjamentul iluzionist al ministrului.

21.3. Din ce motive CSM se opune înaintării mai multor propuneri simultan?

Membrii unei Caste n-au astâmpăr și nici puterea să renunțe la nerușinarea de a se propune pe ei înșiși sau, în cel mai nefericit caz, de a propune unul cât mai apropiat, fiindcă interesul lor nu este nici pe departe funcționarea reală a sistemului judiciar, pe baza competiției și a meritului.

În acest moment sunt deja vacante 4 posturile de conducere, apoi se încălzește urgent secția penală a lui Anton Pandrea și șefia secției contencios administrativ nu se simte perfect (ultimii doi și-au expirat mandatul de 6 ani, ca judecător ICCJ). Suntem în sezon prohibitiv de funcții conducere ICCJ.

a) Președinte ICCJ. După ce s-a aranjat pe 6 luni cu delegație (HCSM 620/10.09.09) în capul ICCJ, Lidia Bărbulescu s-a autopropus cu brio pentru numire la Cotroceni (HCSM 823/22.09.09), dar a fost refuzată la export din prima strigare la Cotroceni. Din acest moment nu mai avea motive să se grăbească, grație OUG 59/2009 prin care ministrul Predoiu i-a făcut cadou două porții duble de provizorat cu delegație (art. 2*6 în loc de 2*3 luni; guvernul ar face bine să repare gafa, poate cu 2*2 sau 1*2 luni, ca să nu mai continue lălăiala de câte un an; din provizoratele astea un președinte ales poate pierde o numire într-un mandat prezidențial)

La prima încercare, Lidia Bărbulescu a concurat alături de 3 candidați declarați corespunzători la prima verificare: Victoria Gabriela Bârsan, Elena Cîrcei și Ilie Iulian Dragomir (Dănuț Cornoiu, eliminat din verificarea condițiilor). Lidia Bărbulescu, cu ajutorul membrilor CSM, nu i-a scăpat și pe ceilalți apți alături de ea, ca propuneri simultane, fiindcă la această oră postul de președinte ICCJ ar fi fost ocupat de unul din ceilalți trei.

De remarcat cum a “justifică” CSM încălcarea legii 303/2004:

„Sectia pentru judecatori , in raport cu dispozițiile art 53 din Legea privind statutul judecătorilor si procurorilor , cu modificările si completările ulterioare, apreciază ca poate înainta catre Presedintele Romaniei o singura propunere de numire în funcția de presedinte al ICCJ”.

De asemenea, nici după ce LB a fost refuzată de Traian Băsescu, membrii CSM nu au găsit de cuviință să revină la Cotroceni cu propunerea celorlalți 3 corespunzători sau măcar cu unul din ei ci a închis prăvălia, ca și cum prima tragere a fost de unică folosință. În ciuda contestației candidatei Elena Cîrcei, HCSM 164/25.02.10, împotriva mascaradei de a se organiza altă depunere de

candidaturi și altă selecție “naturală”, s-a reluat cercul candidaturilor în timp ce LB s-a gândit să mai candideze “la rugămintea colegilor”, după cum a declarat, dar s-a răzgândit . A găsit alt candidat, Livia Stanciu HCSM 165/25.02.10 – dacă o căutați pe site-ul CSM veți avea o surpriză- și va găsi oricâți de acum încolo, dacă va fi nevoie. S-a folosit aceeași apreciere a unicității propunerii, aflată acum pe masa președintelui.

b) Vicepreșdinte ICCJ. Ocupat anterior de LB, postul s-a vacantat pe 1.aprilie a.c, păcăleala a ținut până în prezent și nu dă semne să se oprească, deoarece, prin HCSM 620/10.06.10, candidatele Nela Petrișor și Popa Aida au fost găsite OK la condiții și totuși au fost trimise la plimbare după mascarada eliminării prin vot de-aiurea. De remarcat că al treilea candidat, actualul șef al secției penale, Anton Pandrea, si-a retras până în ziua selecției naturale candidatura din funcția de vicepreșdinte ICCJ. Caută de lucru, săracu! Nu-l lasă LB să se îndepărteze prea mult, putem fi siguri.

În acest moment, pe site-ul “scj.ro” la “informații publice”- “posturi vacante”, veți găsi doar “Anunț privind reluarea procedurii de depunere de candidaturi pentru funcția de vicepreșdinte al ICCJ”. În detaliu se anunță cerința îndeplinirii celor două condiții, iar în afară de declarația despre tangența cu securitatea (art. 48 alin 10-11, n-are relevanță; presupun că s-a mai verificat anterior,) se cere “manifestarea expresă de voință a candidatului de a participa la procedura prevăzută de lege pentru ocuparea unei funcții de conducere”. Cu alte cuvinte, CSM cere acceptul potențialului candidat de a participa, nu la altă procedură ci la aia prevăzută de lege, dar , dacă il pune naiba să se prezinte, ei il vor lua la întrebări după ureche și îl vor supune la “votul pentru micul dejun”. De ce? Fiindcă li se permite să-și bată joc de candidați, de lege, de procedura numirii în funcția de conducere, iar scopul este menținerea Castei Săndeilor în frunze... cu Lidia Bărbulescu, Anton Pandrea și a(ș)colii lor obedienți.

c) Preșdinte secția civilă. Tot circ și iluzionism. În locul lui Florin Costiniu a fost delegată pt. 6 luni Lavinia Curelea și- surprize-surprize!- niciun candidat n-a avut curajul să se înscrie în termn de 30 zile de la o dată de neregăsit printre anunțurile cu “posturi vacante” (bănuiesc, de la 02.04.2010), astfel că prin HCSM 619/10.06.10 aceeași delegată a fost trimisă cu propunerea la Cotroceni. Lavinia Curelea este una din primele persoane aduse de noul CSM în ICCJ, încă din 15.dec.2004, la repezeală de urgență, pe bază de HCSM, când locurile erau ticsite.

d) Preșdinte secția comercială. Provizorat cu delegație de 6 luni, Bordea Adrian. HCSM 664/24.06.10.

Să nu uităm problema acestor actuali și viitori candidați! Chiar îndeplinesc prima condiție, aceea de a fi judecători ICCJ? CSM nu recunoaște nimic, are alte criterii de trântit și promovat candidații, dar Președintele României poate să ceară soluționarea conflictului juridic de natură constituțională (cjne, punctat anterior cu alte motive) pentru a se lămuri de unde începe, unde și mai ales când se sfârșește cercul din CSM și ICCJ.

22. Ultima generație: cea mai numeroasă, dubioasă și bine primită în ICCJ după decembrie 2004, numai prin hotărâri ale CSM.

Să simplificăm puțin simbolistica

DI-Decret numire instanțe inferioare (la prima numire, de regulă la intrarea în magistratură)- Nivelul instanței, maxim curte de apel (după art. 124 alin 1 constituția veche și L nr 92/1992)

DS-Decret numire Instanța Supremă, limitat la 6 ani (după art. 124 alin 1 constituția veche și L CSJ nr 56/1993).

DU-Decret universal (după art.125 alin 1 constituția revizuită și L 303/2004)

Limitele inamovibilității, mai tranșant:

1. Limitele imperative (general obligatorii)-Nivelul instanței și durata mandatului. Ambele limite sunt statornicite de norma constituțională și legea aflate în vigoare la momentul numiri. Numai prin decret nou de numire (universal) se poate dobândi inamovibilitatea în alte limite decât cele inițiale, deoarece aplicarea legii noi la situațiile juridice în curs nu modifica și nici nu stinge efectele produse sub imperiul legii anterioare. Altfel spus, conform normelor tranzitorii de la art. 155, atât nivelul instanței (art. 155 alin 4) cât și durata de 6 ani a mandatului în Instanța Supremă (art 155 alin 5) nu s-au schimbat la momentul intrării în vigoare a normei constituționale noi și trebuie respectate, până la eventualele termene impuse inițial (limitele imperative conferite prin DI și DS se pot schimba doar prin DU, dobându-se astfel limite noi, tot imperative)

2. Limitele relative, individuale(sau condițiile inamovib.): vârsta (limită) de pensionare , mutare (de orice fel, cu acordul persoanei: detașare, delegare, promovare) și de natura sancțiunii (excludere din magistratură). Se pot întâmpla sau nu, mai devreme sau mai tarziu, nimeni nu este obligat să atragă aplicarea lor. Spre deosebire de cele de la pct. 1, aceste limite se pot schimba prin lege (pe parcursul mandatului), țin de regimul condițiile prevăzute în legea organică.

“Săndei mamii lor” a avut ca obiect punerea în discuție numai a limitelor imperative de la pct. 1, total distincte de cele de la pct. 2. Cine încearcă să le invoce pe cele din urmă, le confundă cu primele, rupe orice legătură cu problemele ridicate și deturneză sensul discuției (intenționat sau din alte cauze... naturale).

Inamovibilitatea decurge din norma constituțională, iar judecătorul ICCJ devine inamovibil, în limitele și condițiile noi, doar ca efect al numirii prin decret. Or, publicarea în Monitorul Oficial a actului de numire într-o funcție publică , prin atribuțiile Președintelui Romanei, prevăzute în constituție la art. 94 lit. c , art. 100 alin 1, art. 125 alin 1 și art. 134 alin, asigură aducerea la cunoștința publică- sub condiția inexistenței actului- cu atât mai necesară când e vorba de demnitate publică numită în funcția de judecător al celei mai înalte instanțe. Hotărârile emise de CSM, ascunse în subsolul acestei instituții din ce în ce mai prestigioasă, nu se pot substitui Decretelor de numire în funcția de judecător ICCJ.

În dialogul vizibil la comentariile de la capitolul anterior, dl judecător Adrian Neacșu a remarcat: „Judecătorii numiți anterior modificării Constituției au avut un mandat de 6 ani care a expirat dacă nu a existat un nou decret de numire în

condițiile Constituției revizuite.” Întrucât necesitatea unui „nou decret” pentru expirați exclude intrarea într-un nou mandat printr-o hotărâre a CSM, am insistat să punctăm acest aspect și l-am întrebat: Pentru această situație, admiteți că „fără un nou decret de numire în condițiile Constituției revizuite” nu poate fi vorba de numire doar prin hotărâre a CSM?

Răspuns AN: „Categoric da. De altfel Constituția o spune expres în art. 155 alin 5”

Avem acest punct de vedere comun și nu consider relevantă situația disputată pentru statutul a circa 20 de judecători din circa 110, de aceea apreciez pozitiv modul în care s-a implicat, îi mulțumesc și îi urez baftă în alegerile pentru CSM! Nașpa ar fi să rămână totul nașpa, dar îi urez și dumnealui aceeași baftă!

Revin și țin să precizez că în cazul judecătorului ICCJ cu mandatul expirat „nu poate fi vorba de numire doar prin hotărâre a CSM” deoarece nici Decretul inițial (de numire a aceluiași judecător într-o instanță inferioară, înainte de a accede la Instanța Supremă) nu-l ajută acum pentru a obține un nou mandat la ICCJ, (fiind util doar într-o instanță inferioară, unde CSM poate să-l trimită printr-o hotărâre). Cu alte cuvinte, pentru un nou mandat la ICCJ, judecătorul cu mandatul expirat poate fi cel mult propus de CSM Președintelui României, pentru numire prin Decret (nou, „universal”), iar HCSM nu are valoare juridică de numire întrucât DI primit sub imperiul legii vechi de judecătorul (candidat pt reînvățare) e util/valabil doar într-o instanță inferioară, întrucât atâ le-a oferit legea și constituția în momentul numirii. $DI=DI$, iar $HCSM=0$. $DI(\text{inițial, instanțe inferioare})=DI$ (inutil(izabil) în ICCJ).

În aceeași situație se află toți judecătorii primiți după decembrie 2004 să funcționeze în ICCJ doar în baza unei HCSM. Nu există nicio deosebire între un expirat și un nou venit la ICCJ dintr-o instanță inferioară, dotați tot cu un DI, se impune numirile lor doar prin DU, HCSM n-are nicio valoare, iar CSM poate cel mult să propună Președinției numirea prin decret. **În ICCJ sunt peste 70 astfel de nou veniți** (numiți nu pot să le spun). Între uzurpare de funcții și impostură nu e mare deosebire și nici o onoare, mai ales la nivelul robelor cu dreptatea spitală în buzunar.

23. Mici concluzii:

1. Cei mai expirați dintre pământeni aflați acum în aer sunt Lidia Bărbulescu și Anton Pandrea, cu mandatele de judecător ICCJ încheiate de drept în 2007, motiv pentru care au pierdut și dreptul de a funcționa ca membri ai CSM și în funcțiile de conducere din cadrul ICCJ. De 3 ani încasează indemnizații exorbitante necuvenite.

2. La această oră, Președintele României are motive să refuze orice numire în funcțiile de conducere ICCJ și să sesizeze CCR cu c.jnc, motivat de refuzul CSM de a îndeplini în condițiile legii actele pentru care este abilitat și de modul cum îl împiedică să exercite prerogativele constituționale, inclusiv privind legalitatea mandatelor judecătorilor ICCJ.

3. Am fost nevoit să renunț acum la prezentarea unei serii de aspecte și propuneri, din cauza lungimii postării. Îi mulțumesc lui Theophyle pentru înțelegere și încurajarea incursiunii noastre bloggeristice.

4. Nu voi înceta să-mi susțin punctele de vedere și convingerile împotriva spiritismului dreptății și a spiridușilor. Vă prezint rândurile scrise de prietena noastră [Nora Damian](#), într-un răspuns pe care mi l-a dat pe blogul ei, după ce mi-am exprimat un sentiment de admirație la adresa spiridușilor care mai au îndrăzneala să invoce în apărarea lor „statul de drept”:

“Când cadrul juridic e fundament, în bună parte pentru corupție și fărădelege, cum să fie și temelie a unei societăți viabile cu capacitate de evoluție și de autoreglare? În aceste condiții fiecare invocare a “statului de drept” de către bravii reprezentanți ai sistemului e o tragică batjocură.”

5. Dedic acest demers cuprins în „Săndei mamii lor!” **Doamnei Monica Macovei, cu deosebită considerație.**

